
BERTÓK LÁSZLÓ

Még mindig éri annyi megaláztatás

Még mindig éri annyi megaláztatás,
félreértés, rosszindulat, mellőzés, meglepő
testi nyavalya, hogy újra meg újra összeszedje
magát, s dacosan (elszántan?, keserűen?)
megfeszüljön, szembeszálljon, szembeköpjé
a pillanatot (a kihívást?, a megmásíthatatlant?),
s olyasmit tegyen, ami a megszokott
sodrással (lúktetéssel?, jajgatással?)
csordogáló mindennapokban egy-egy
nyugtató tablettá vagy némi ital (étel?) ideges
bekapása közben (s pláne utána) eszébe se
jutna. Mintha valahol mélyen a maradék önérzete
(méltósága?, büszkesége?) gyújtópontja
(gyutacsa?, G-pontja?) szabályosan működne,
s a hirtelen kataklizmában(?), döbbenetben(?),
fellobbanásban(?) a legkisebb érintésre
sisteregni, bizseregni kezdene, s csak a testét
összetartó tehetetlensége (nehézsége?, öregsége?)
nyomaték, s valami azon túli (felüli?) titokzatos
összeköttetés (akadály?, szárny?) fogja vissza
a robbanástól, „téríti észre”, serkenti a helyzet
tüzetesebb elemzésére, meghatározására,
a vehemencia, a hagyományos értelemben vett
visszavágás (igazságtétel?) helyett a várakozás,
a belenyugvás, a belátás fontolgatására,
míg nem valamely újabb provokáció,
kudarcként, gyalázként megélt esemény
(élmény, gondolat) ki nem zökkenti,
harci állásba nem billenti megint.

